

Csongor Andrea

BALJÓS ÉJSZAKÁN

Akkor ijednék meg csak igazán,
ha hatalmamban állna puszta gondolattal
létrehozni teremtményeket, akik járnának a fejemben,
beszelnének egymáshoz, és mikor
leírnám őket, a papírról is életre kelnének.
Ha ilyen lényem volna, szoronganék.
Rémítő lenne olyanhoz beszélni, aki nincsen,
vagy szólongatni, aki hallani sem akar, és
előrenyújtott zombikarral kalimpálni utána.
Megijednék, ha más volnék igazából,
mint akit látni vélek a tükörben,
vagy éles fogú állatkák tépnék a húst csontomról,
a gondolatok.
Félnék, ha magamat múlatnám minden nappal,
de leginkább mégis akkor rettegnék,
ha kertem savanyú, nyirkos földjébe
elátkozott magot ültetnék egy baljós éjszakán
és vaskos, tövises dudvaként
egyszer csak (mocskosul) kikelnék magamból.

www.ligetmuhely.com, 2022/5.